10/09/2020

Η Αρχιεπ. Αμερικής για Τουρκία και Αγ. Νικόλαο

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αμερικής

Με το βιντεοσκοπημένο μήνυμα της Α.Θ.Π του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου άρχισε χθες τις εργασίες της η 45η Κληρικολαϊκή Συνέλευση της Αρχιεπισκοπής Αμερικής, μέσω Τηλεδιάσκεψης . Υπενθυμίζεται ότι η συμμετοχή στη συνέλευση έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, με τον αριθμό των συμμετεχόντων να ξεπερνά τους 1.200.

«Ευδοκία Θεού, του Δοτήρος παντός αγαθού, πραγματοποιείται, αυτήν την φοράν διαδικτυακώς, λόγω των δυσκόλων περιστάσεων τας οποίας συνεχίζει να δημιουργή η πανδημία του νέου κορωνοιού Covid-19, η 45η Κληρικολαική Συνέλευσις της μεγάλης Επαρχίας, της ενιαίας Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αμερικής του καθ’ ημάς Οικουμενικού Θρόνου” αναφέρει ο Παναγιώτατος στο μήνυμά του.

“Η Ορθόδοξος Εκκλησία ομολογεί ότι έκαστος άνθρωπος ανεξαρτήτως χρώματος, θρησκείας, φυλής, φύλου, εθνικότητος, γλώσσης, έχει δημιουργηθή κατ᾽ εικόνα και καθ᾽ ομοίωσιν Θεού και απολαμβάνει ίσα δικαιώματα εν τη κοινωνία. Συνεπής προς την πίστιν αυτήν, η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν δέχεται τας διακρίσεις δι᾽ έκαστον εκ των προαναφερθέντων λόγων, εφ᾽ όσον αύται προϋποθέτουν

αξιολογικήν διαφοράν μεταξύ των ανθρώπων» τονίζει.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρθηκε επίσης και στο πρώτο έτος ποιμαντορίας του Αρχιπισκόπου Αμερικής στον Νέο Κόσμο: “Επαινούμεν τας αόκνους προσπαθείας σας διά την αποπεράτωσιν του Ιερού Ναού του Αγίου Νικολάου εις το «Σημείον Μηδέν», ώστε να καταστή δυνατή η τέλεσις των θυρανοιξίων του εντός του προσεχούς έτους. Επικροτούμεν, επίσης, τας πρωτοβουλίας σας διά την εξυγίανσιν του Ταμείου Συνταξιοδοτήσεως Κληρικών και λαικών υπαλλήλων της Αρχιεπισκοπής. Σημαντικόν έργον επιτελείτε και διά την ανασυγκρότησιν της εν Βοστώνη Θεολογικής Σχολής του Τιμίου Σταυρού, διά την αποτελεσματικήν αντιμετώπισιν των ανακυψάντων οικονομικών προβλημάτων και ακαδημαικών προκλήσεων εις την λειτουργίαν του ιστορικού αυτού ακαδημαικού καθιδρύματος».

Ο Αρχιεπίσκοπος Ελπιδοφόρος κ. Ελπιδοφόρος ξεκίνησε την εισηγητική του ομιλία αναφερόμενος στην πρόσφατη επίσκεψή του στο Φανάρι: “Εχοντας μόλις επιστρέψει από το σεπτό Κέντρο της Πίστης μας, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, διαβεβαιώνω όλους σας και τον καθένα χωριστά για την αγάπη του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχη για την Εκκλησία μας στην Αμερική. Τα ευγενικά και φιλόφρονα λόγια του και το παράδειγμα της πνευματικής του γενναιότητας γέμισαν την ψυχή μου με πίστη, ελπίδα και πάνω από όλα με αγάπη».

Μιλώντας για την οδύνη που αισθάνθηκαν οι εν Φαναρίω και Κωνσταντινουπόλει για την μετατροπή της Αγίας Σοφίας και της Μονής της Χώρας σε τζαμιά υπογράμμισε πως «τα μάτια τους είναι δακρυσμένα και οι καρδιές τους γεμάτες πόνο από την απροκάλυπτη και επιθετική καταδίωξη αυτής της πολιτιστικής υπεξαίρεση. Είναι ήρωες της Πίστεως, ζωντανοί μάρτυρες της αλήθειας της Ορθοδοξίας διά μέσου των αιώνων».

Συμπλήρωσε λέγοντας πως «και δεν είναι μόνο αυτές οι συγκεκριμένες περιπτώσεις, αλλά όλοι οι αδελφοί μας είτε στην Ελλάδα, είστε στην Κύπρο είτε στην Πόλη ανησυχούν βαθιά για την πολεμοχαρή επιχείρηση που συμβαίνει στο Αιγαίο. Τους διαβεβαίωσα όλους για προσευχές και την υπεράσπιση τους εκ μέρους μας και εκ μέρους της ειρήνης, του αμοιβαίου σεβασμού και του δικαίου του νόμου».
Ο Σεβασμιώτατος μίλησε επίσης και για την έναρξη των εργασιών αποπεράτωσης του ναού του Αγίου Νικολάου στο Σημείο Μηδέν και εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του στους «Φίλους του Αγίου Νικολάου», τονίζοντας πως «συγκεντρώθηκαν και στην κυριολεξία έσωσαν την εκκλησία».

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς, ὑπέρτιμε καί ἔξαρχε Ὠκεανῶν, Ἀτλαντικοῦ τε καί Εἰρηνικοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἐλπιδοφόρε, Ἱερώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἀδελφοί Μητροπολῖται καί Ἐπίσκοποι, Ὁσιολογιώτατοι, Αἰδεσιμολογιώτατοι καί Ἱερολογιώτατοι κληρικοί, Ἐντιμότατοι ἐκπρόσωποι τῶν Κοινοτήτων καί Ἐνοριῶν, Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες τῆς Μητρός Ἐκκλησίας, ἐκπρόσωποι τῶν μειζόνων Ἱδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καί ἀπαξάπαντες οἱ συγκροτοῦντες τήν ΜΕ΄ Κληρικολαϊκήν Συνέλευσιν αὐτῆς, χάρις εἴη πᾶσιν ὑμῖν καί εἰρήνη καί εὐλογία παρά τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εὐδοκίᾳ Θεοῦ, τοῦ Δοτῆρος παντός ἀγαθοῦ, προαγματοποιεῖται, αὐτήν τήν φοράν διαδικτυακῶς, λόγῳ τῶν δυσκόλων περιστάσεων τάς ὁποίας συνεχίζει νά δημιουργῇ ἡ πανδημία τοῦ νέου κορωνοϊοῦ Covid-19, ἡ 45η Κληρικολαϊκή Συνέλευσις τῆς μεγάλης Ἐπαρχίας, τῆς ἐνιαίας Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ἀπευθύνοντες τόν ἔπαινον τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καί τήν Πατριαρχικήν ἡμῶν εὐλογίαν πρός πάντας ὑμᾶς, συγχαίρομεν ὑμῖν διά τήν συνέχισιν τῆς ὡραίας αὐτῆς παραδόσεως, ἡ ὁποία, ἤδη ἐπί πολλάς δεκαετίας, ἐνισχύει τήν καλήν μαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐνώπιον τῶν ἀπαιτήσεων καί προκλήσεων τῶν καιρῶν, ἐξασφαλίζουσα τήν εὐρεῖαν συμμετοχήν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τά ἐκκλησιαστικά πράγματα, τήν ἀνταλλαγήν ἀπόψεων ἐν πνεύματι ἀγάπης καί ὁμονοίας καί τήν λῆψιν λυσιτελῶν διά τήν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας ἀποφάσεων.

Τό θέμα τῆς παρούσης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, τῆς πρώτης ὑπό τήν ὑμετέραν προεδρίαν, προσφιλέστατε ἀδελφέ Ἐλπιδοφόρε, εἶναι τό ἐξαίσιον Παύλειον, «μείζων δέ τούτων ἡ ἀγάπη» (Α’ Κορ. ιγ’, 13), τό ὁποῖον ἐκφράζει τήν πεμπτουσίαν τοῦ χριστιανικοῦ ἤθους. Τό νόημα τῆς ἀγάπης ἀπεκαλύφθη ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπον: «ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεός εἰς τόν κόσμον ἵνα ζήσωμεν δι᾽ αὐτοῦ» (Α’ Ἰωάν. δ’, 9). Εἰς αὐτήν τήν ἀγάπην, ὡς πηγήν καί πρότυπον τῆς ἀγάπης τοῦ πιστοῦ πρός τόν πλησίον, προσβλέπει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν συνθέτῃ τόν ὑπέροχον «ὕμνον τῆς ἀγάπης» (Α’ Κορ. ιγ’, 1-13).

Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ «νέος οἶνος», ὁ ὁποῖος διαρρηγνύει τούς «παλαιούς ἀσκούς» (πρβλ. Ματθ. θ’, 17). Ἀπό αὐτήν ἐπήγασαν μεγάλαι ἀξιολογικαί ἀνατροπαί, ἐνεπνεύσθησαν τά κοινωνικά κινήματα, ἐτράφησαν αἱ φιλάνθρωποι κατακτήσεις τῶν νεωτέρων χρόνων, παρά τάς πολλάς ἀντιπαραθέσεις μεταξύ Χριστιανισμοῦ καί νεωτερικοῦ ἀνθρωπισμοῦ, αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται μέν καί εἰς οὐσιαστικάς διαφοράς εἰς τήν κατανόησιν τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας, ὑπῆρξαν ὅμως πρωτίστως ἀποτέλεσμα περιστασιακῶν παρανοήσεων καί ἀπορρίψεων. Σήμερον φαίνεται ὅτι κατενοήθη ἑκατέρωθεν, ὅτι, παρά τάς ἀντιθέσεις, αἱ δύο πλευραί συναντῶνται εἰς τήν κοινήν στράτευσιν διά τήν προστασίαν τῆς ἀνθρωπίνης

ἀξιοπρεπείας, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης. Εἰς αὐτήν τήν συνάφειαν καί τήν συνάντησιν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τονίζει τήν κοινωνικήν διάστασιν τῆς ἐλευθερίας, τήν προτεραιότητα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀλληλεγγύης. Ὀρθῶς ὁ μακαριστός καθηγητής π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ ὑπεγράμμιζε τήν κεντρικήν θέσιν τῆς κοινωνικῆς εὐαισθησίας εἰς τήν ὀρθόδοξον παράδοσιν. «Ὑπάρχει ἀκόμη, ὅπως ὑπῆρξε ἐπί αἰῶνες ἰσχυρό κοινωνικό ἔνστικτο στήν ἀνατολική Ἐκκλησία παρ᾽ ὅλες τίς ἱστορικές περιπλοκές καί ὀπισθοδρομήσεις. Καί ἴσως αὐτό εἶναι ἡ κύρια προσφορά πού μπορεῖ νά κάνη ἡ ἀνατολική Ἐκκλησία στόν σύγχρονο διάλογο γιά κοινωνικά ζητήματα» (Γ. Φλωρόφσκυ, «Τό κοινωνικό πρόβλημα στήν Ἀνατολική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία», στό ἔργο τοῦ ἰδίου, Χριστιανισμός καί Πολιτισμός, ἐκδ. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1982, σ. 166). Καί ἡ ἐν Κρήτῃ, κατά Ἰούνιον τοῦ ἔτους 2016 συνελθοῦσα Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας προέβαλε μετ᾽ ἐμφάσεως τό κοινωνικόν μήνυμα τῆς Ὀρθοδοξίας καί τήν «ὑψίστην ἀξίαν τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου»: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὁμολογεῖ ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος ἀνεξαρτήτως χρώματος, θρησκείας, φυλῆς, φύλου, ἐθνικότητος, γλώσσης, ἔχει δημιουργηθῆ κατ᾽ εἰκόνα καί καθ᾽ ὁμοίωσιν Θεοῦ καί ἀπολαμβάνει ἴσα δικαιώματα ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Συνεπής πρός τήν πίστιν αὐτήν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν δέχεται τάς διακρίσεις δι᾽ ἕκαστον ἐκ τῶν προαναφερθέντων λόγων, ἐφ᾽ ὅσον αὗται προϋποθέτουν ἀξιολογικήν διαφοράν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων» (Ἡ ἀποστολή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τόν σύγχρονον κόσμον, Ε’, 1).

Ἐν τῇ ἀγάπῃ καί διά τῆς ἀγάπης οἱ χριστιανοί εἶναι περισσότερον ἀνθρωπισταί ἀπό ὅλους τούς ἀνθρωπιστάς. Τό χριστιανικόν δέον περί ἀνθρώπου ὑπερβαίνει τό ἀνθρωπιστικόν ἰδεῶδες τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐλευθερία, «ᾗ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε» (Γαλ. ε’, 1), δέν εἶναι διεκδίκησις δικαιωμάτων, δέν εἶναι ἀτομική ἐλευθερία ἀπό τόν ἄλλον, ἀλλά διά τόν ἄλλον, τόν χρήζοντα βοηθείας ἀδελφόν. Ἡ χριστιανική ἀγάπη εἶναι ἔμπρακτος καί συγκεκριμένη, καί δέν ἔχει σχέσιν μέ μίαν ἀπρόσωπον συμπάθειαν καί μίαν ἀσαφῆ φιλάνθρωπον διάθεσιν. Ἀποτελεῖ δέ πάντοτε ἔκφρασιν τῆς εὐχαριστιακῆς ταυτότητος τῆς Ἐκκλησίας, «λειτουργία μετά τήν Θείαν Λειτουργίαν», καί βιοῦται ὄχι ὡς ἰδικόν μας κατόρθωμα, ἀλλά ὡς ἄνωθεν δωρεά. Τοιοῦτον ἦθος ἐνσαρκώνουν καί αἱ εὐλογημέναι Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἥ τε Ἐθνική καί αἱ λοιπαί κατά τόπους. Εἶναι ἄτοπον νά χαρακτηρίζεται ἡ ἐκκλησιαστική κοινωνική μαρτυρία καί διακονία ὡς ἐκκοσμίκευσις τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἀφορᾷ εἰς τήν «ἐκκλησιαστικοποίησιν» τοῦ κόσμου.

Τιμιώτατοι ἀδελφοί καί προσφιλέστατα τέκνα,

Ὁ σύγχρονος κόσμος καί ὁ πολιτισμός του δέν εἶναι ἡ «ἁμαρτωλή Νινευί», τήν τιμωρίαν καί καταστροφήν τῆς ὁποίας ὑπό τοῦ Θεοῦ εὔχονται ὅσοι διακατέχονται ἀπό τό «σύνδρομον τοῦ Ἰωνᾶ», ζῶντες ὡς οἱ «ἐκλεκτοί» εἰς τόν «οἶκον τοῦ πατρός», χωρίς ἐπαφήν ὅμως μέ τήν σύγχρονον πραγματικότητα, χωρίς

εὐαισθησίαν διά τάς περιπετείας τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας, χωρίς συμμετοχήν εἰς τόν πόνον τῶν θυμάτων τῆς βίας, τῆς ἀδικίας καί τῶν διακρίσεων. Τό ζητούμενον εἶναι χριστιανική μαρτυρία καί δρᾶσις ἐν τῷ κόσμῳ, μετοχή ὄχι ἀποχή, πρᾶξις ὄχι μόνον θεωρία, πρόσληψις ὄχι ἀπόρριψις, διάλογος ὄχι ἄγονος ἀντίλογος.

Τοιαύτην καλήν καί ἐπίκαιρον μαρτυρίαν συντόνου μερίμνης διά τά ἐκκλησιαστικά πράγματα ἐδώκατε, Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς κ. Ἐλπιδοφόρε, κατά τό διαρρεῦσαν πρῶτον ἔτος τῆς ποιμαντορίας σας εἰς τόν Νέον Κόσμον. Ἐπαινοῦμεν τάς ἀόκνους προσπαθείας σας διά τήν ἀποπεράτωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τό «Σημεῖον Μηδέν», ὥστε νά καταστῇ δυνατή ἡ τέλεσις τῶν θυρανοιξίων του ἐντός τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Ἐπικροτοῦμεν, ἐπίσης, τάς πρωτοβουλίας σας διά τήν ἐξυγίανσιν τοῦ Ταμείου Συνταξιοδοτήσεως Κληρικῶν καί λαϊκῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Σημαντικόν ἔργον ἐπιτελεῖτε καί διά τήν ἀνασυγκρότησιν τῆς ἐν Βοστώνῃ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διά τήν ἀποτελεσματικήν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνακυψάντων οἰκονομικῶν προβλημάτων καί ἀκαδημαϊκῶν προκλήσεων εἰς τήν λειτουργίαν τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καθιδρύματος.

Ἔμπρακτον ἀγάπην ἐπέδειξε, καί συνεχίζει νά ἐπιδεικνύῃ, ἡ Ἀρχιεπισκοπή Ἀμερικῆς καί καθ᾽ ὅλην τήν περίοδον τῆς πανδημίας τοῦ νέου κορωνοϊοῦ, διά τῆς ἀμερίστου συμπαραστάσεως πρός τούς πάσχοντας καί τάς οἰκογενείας των, διά τῆς ἱδρύσεως εἰδικοῦ Ταμείου Ἀνακουφίσεως τῶν πληγέντων ἐκ τῆς νόσου, διά τοῦ λόγου τῆς ὑπομονῆς καί τῆς παρακλήσεως, μέ ποιμαντικήν φαντασίαν, ἐν ἀκραδάντῳ βεβαιότητι ὅτι τά δεινά καί τό κακόν δέν ἔχουν τόν τελευταῖον λόγον εἰς τήν ἱστορίαν, κύριος τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Χριστός. Πνεῦμα χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης ἐκφράζει καί ἡ τήρησις τῶν ἐπιβληθέντων διά τήν ἀντιμετώπισιν τῆς διασπορᾶς τοῦ ἰοῦ μέτρων, ἐν ἐπιγνώσει ὅτι αὐτά δέν θίγουν τήν πίστιν, τήν εὐσέβειαν καί τάς παραδόσεις μας, τάς ὁποίας τηροῦμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἀλλά ὅτι συμβάλλουν εἰς τήν προστασίαν τῆς ὑγείας καί τῆς ζωῆς πάντων ἡμῶν. Πάντοτε, ἰδίως δέ εἰς παρομοίας περιστάσεις, ἡ ἀδελφοσύνη, ἡ αὐτοθυσία καί ἡ ἀγάπη ἀποτελοῦν παρουσίαν καί εἰκόνα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ σοβοῦσα πανδημία ἐκλόνισε πολλά αὐτονόητα, ἀπεκάλυψεν ὅμως τήν ἀξίαν καί τήν δύναμιν τῆς πίστεως εἰς Θεόν ζῶντα καί τῆς ἐλπίδος τῆς αἰωνιότητος, διά νά μή καμφθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τό βάρος τῶν ὁριακῶν καταστάσεων καί τοῦ φόβου τοῦ θανάτου.

Μέ αὐτάς τάς σκέψεις, ἐπευλογοῦντες ἐκ Φαναρίου τάς ἐργασίας τῆς παρούσης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, εὐχόμεθα πᾶσαν ἐπιτυχίαν, ἐπ᾽ ἀγαθῷ τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καί πρός δόξαν τοῦ ὑπέρ πᾶν ὄνομα ὀνόματος τοῦ «Θεοῦ τῆς ἀγάπης» (Β᾽ Κορ. ιγ᾽, 11) καί Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας, πρός τόν Ὁποῖον ὁ Πατριάρχης σας προσεύχεται ἐκτενῶς διά τά ἐν Ἀμερικῇ καί τά ἐν ἁπάσῃ τῇ δεσποτείᾳ Κυρίου τέκνα τῆς Μητρός Ἐκκλησίας.

Κατακλείομεν τόν χαιρετισμόν τοῦτον μέ τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰς τά ὁποῖα κορυφοῦται ὁ «ὕμνος τῆς ἀγάπης», λόγια τά ὁποῖα ἀποκαλύπτουν τόν ὁρίζοντα, τήν τελικήν προοπτικήν, τό «ὑπερνόημα», τήν ἐλπίδα καί τήν ἄληκτον χαράν τῶν πιστῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. Εἴτε δέ προφητεῖαι, καταργηθήσονται˙ εἴτε γλῶσσαι, παύσονται˙ εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται. Ἐκ μέρους δέ γινώσκομεν καί ἐκ μέρους προφητεύομεν˙ ὅταν δέ ἔλθῃ τό τέλειον, τότε τό ἐκ μέρους καταργηθήσεται. Ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην˙ ὅτε δέ γέγονα ἀνήρ, κατήργηκα τά τοῦ νηπίου. Βλέπομεν γάρ ἄρτι δι᾽ ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δέ πρόσωπον πρός πρόσωπον˙ ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δέ ἐπιγνώσομαι καθώς καί ἐπεγνώσθην. Νυνί δέ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τά τρία ταῦτα˙ μείζων δέ τούτων ἡ ἀγάπη» (Α’ Κορ. ιγ’, 8-13).
,βκ’ Σεπτεμβρίου δ΄